

Слѣдъ нѣто идѣхъ два катъра, които носяхъ, подъ балдахинъ украсенъ съ гербовѣ на Кастилія и на Леонъ, едно малко столче покърто съ зеленъ платъ на който лежѣше котійка отъ червено кадифе, въ която бѣше царскійтъ печатъ.

Подиръ тѣхъ вървѣхъ четирма войны съ алебарды, а слѣдъ тѣхъ колата на царя и на първия министръ, обиколени отъ сичкитъ сановници на царството; чиновницитъ и служителитъ на инквизиціята вървѣхъ найподиръ.

Тѣй стигнъ Филиппъ III въ палата на намѣстника, дѣто управительтъ и другитъ началства Пампелунскы го чакахъ. Той отговаряше на привѣтствіята на народа съ вѣжливо и благоволително движеніе, но съ видъ толкози захласнѣтъ, щото помислилъ бы челоуѣкъ, че са е вдалъ въ дълбоки размышленія, когато той нищо не мысляше. Или истинны или лъжовны знаковѣ на преданността къмъ него и на общата радость, тѣ не му докарвахъ нито радость, нито неблагодареніе. На сичко той гледаше тогасъ съ равнодушіе, нищо не пораздразни желаніето му, и само бѣдѣщето можаше да докаже, ако характерътъ му са управяше отъ нѣкоя висока философія, или са отразяваше въ него безмѣрно безчувствіе.

Филиппъ III бѣше дребенъ но благообразенъ; лицето му околчасто, пріятно, бѣло и румяно; имаше устнитъ на фамиліята си; научили го бѣхъ да държи едно достолѣніе, но нравътъ му бѣ усладителенъ, благоволенъ и безъ притезанія. Неизвѣстно е да ли е узналъ нѣкогы причинитъ на смъртѣта на брата си донъ Карлоса; но истинна е че едного туй име бѣ доста да пролѣе на лицето му една меланхонія и ужасъ, и уваженіето му къмъ баща му, страшнаго Филиппа II, приличаше повече на страхъ; за туй той бѣ минжалъ поприцето на младиниѣ си въ съвършенно бездѣйствиѣ и безмольно послушаніе. Той бѣ тогасъ на двайсетъ и двѣ години, но развитіето на естественнитъ му сили бѣше станжло толкози бавно, щото сичко са виждаше у него закѣснѣло, и той не